
Minneord

OSS IMELLOM

TONE SKARPAAS

TURID MANNSÅKER

Vår gode kollega og venninne Anne Grete Skar (f. Giæver) døde 17. 9. 2013, 67 år gammel. Hun ble cand.med. ved Universitetet i Oslo i 1971. I løpet av studiet traff hun Viggo, som hun giftet seg med samme året. Etter turnustjeneste og kortere vikariater ble hun i 1976 ansatt ved Bakteriologisk institutt ved Rikshospitalet, og hun ble godkjent spesialist i medisinsk mikrobiologi i 1982. Fra 1990 til 2011 var hun overlege ved mikrobiologisk avdeling, Ullevål sykehus og hadde det faglige ansvaret for infeksjonsimmunologisk/serologisk seksjon.

Anne Grete var faglig solid, arbeidsom, samvittighetsfull og en svært god kollega som også ble satt pris på av klinikere som hadde bruk for hennes rådgivning.

Anne Grete var omgjengelig, imøtekommende og trofast. Hun var en god lytter, og man følte at hun var til stede og ønsket å gi andre noe.

Kreative evner hadde hun også. Hun strikket plagg med vanskelige og fargerike mønstre og broderte. Hun var en engasjert blomsterdyrker, var opptatt av det vakre og hadde en personlig stil som inspirerte andre. I sine unge dager danset hun ballett, og senere holdt hun og Viggo danseferdighetene ved like. Anne Grete var også glad i å reise i inn- og utland, men kanskje spesielt til hytta i Hemsedal og ferieleiligheten på Kreta. Hun trosset helseplager, gikk turer til fots og på ski og klatret på fjelltopper.

Vi begynte å studere i 1965, og det var en relativt betydelig andel kvinner på kullet. Da vi kom direkte fra gymnaset og var i samme livssituasjon, fikk vi god kontakt. Samholdet varer fortsatt i vår venninnegjeng, «doktorklubben», som møtes regelmessig.

Anne Grete levde med brystkreft i over 20 år, var realistisk rundt situasjonen, men hele tiden opptatt av å leve vanlig til tross for plagsomme behandlinger. Vi som er i «doktorklubben» er fulle av beundring over måten hun taklet problemene på, og hun ble en stor inspirasjon for oss som fulgte sykdomsutviklingen. Hun informerte nøkternt om hvordan det gikk når hun ble spurt, men nektet å la sykdommen definere henne som menneske. Det eneste hun spontant klaget over, var den etter hvert reduserte muligheten til å bruke hendene til noe produktivt som følge av senskade etter strålebehandling. Det å gi noe til andre var viktig for henne også når hun hadde det vanskelig selv.

Vi savner en god kollega og venninne. Våre tanker går spesielt til Viggo og de tre barna med familie som har mistet en god kone, mor og bestemor.

På vegne av venninner fra avgangskull 1971 – 1

Publisert: 25. februar 2014. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.14.0083

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. mars 2026.